

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.263 van 28 maart 2002
in de zaak A. 105.475/XIV-4843.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat N. DAMMAN,
 kantoor houdende te 2600 BERCHEM,
 Kardinaal Mercierlei 44

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Belarussische nationaliteit, op 1 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 19 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 december 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DAMMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 14 maart 2001 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 26 maart 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 3 mei 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is die gemotiveerd is als volgt:

“Vooreerst dient te worden gesteld dat betrokkene noch zijn algemeen politiek engagement, noch zijn lidmaatschap van de Belarussische Sociaal-Democratische Partij aannemelijk kan maken. Wat betreft de algemene politieke situatie in Belarus verklaart betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat Lukashenka in 1992 tot president verkozen werd (zie verhoorverslag CGVS p.6), terwijl hij pas in 1994 verkozen werd (zie bron Lonely Planet Belarus p.1113). Bovendien is betrokkene slechts van één referendum, namelijk dat van 1996, op de hoogte (zie verhoorverslag CGVS p.5) terwijl er ook in 1995 een referendum plaatsvond in verband met de Belarussische grondwet (zie: Le Soir 16 mei 1995). Voorts kan betrokkene niet precies verklaren wat de Opperste Raad van de 13e legislatuur is, kent hij geen namen van personen die ermee verbonden zijn en beweert hij dat deze mensen samenkwamen tot 1998 (zie verhoorverslag CGVS p.5-6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het hier gaat om het in 1994 verkozen parlement dat in november 1996 werd ontbonden door Lukashenko. (zie bron 'Composition of the National Executive Committee (NEC) of the 13th Supreme Soviet', www.Friends-partners.org/~kasaty/13-nec.htm). Betrokkene verklaart verder dat in 1996 de laatste presidentsverkiezingen plaatsvonden (zie verhoorverslag CGVS p.4), terwijl dit niet het geval is.

Verder heeft betrokkene geen weet van presidentsverkiezingen die in 1999 plaatsvonden (zie verhoorverslag CGVS p.6), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de oppositie in mei 1999 alternatieve presidentsverkiezingen organiseerde, aangezien dan volgens de grondwet van voor het referendum van 1994 de verkiezingen hadden moeten (zie bron SWB 19 mei 1999) plaatsvinden. Betrokkene kan verder niet zeggen wie de burgemeester van Minsk is, terwijl hij daar toch gewoond heeft, noch kent hij namen van enige minister van de huidige regering, noch kent hij namen van partijen die zitting hebben in de huidige regering, informatie die toch verwacht mag worden gekend te zijn bij iemand die zich actief tegen die politiek verzet (zie verhoorverslag CGVS p.4).

Verder dient er betreffende betrokkenes individuele engagement binnen de BSDP te worden gesteld dat betrokkene geen enkele krant of publicatie van de oppositie kent, noch van zijn partij, noch van andere oppositiepartijen (zie verhoorverslag CGVS p.3 en.6). Bovendien kan betrokkene naast Statkevitch geen enkele naam van

vooraanstaande partijleden aanhalen (zie verhoorverslag CGVS p.9). Wat betreft de twee partijen waaruit de Belarussische Sociaal-Democratische Partij is ontstaan, kan betrokkene er maar één noemen (zie verhoorverslag CGVS p.9). Verder beweert betrokkene dat de partij gesticht werd in 1993 gesticht (zie verhoorverslag CGVS p.2), terwijl de partij reeds in 1991 werd opgericht. (zie bron 'Political Parties of Eastern Europe, Russia and the successor states', Belarus, p.73).

Na de voorgaande opmerkingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan betrokkenes politieke activiteiten in Belarus en, bijgevolg, evenmin aan de gevolgen die deze activiteiten met zich zouden hebben meegebracht.

Betrokkenes beweringen over zijn problemen in Belarus worden verder ondergraven door enkele tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (voor de Dienst Vreemdelingen-zaken en voor het Commissariaat-generaal). Zo beweert betrokkene voor de DVZ over zijn arrestatie op de Tweede Vrijheidsmars op 25 maart 2000 dat hij gedurende drie dagen werd opgesloten. Voor het CGVS stelde hij evenwel na de Tweede Vrijheidsmars (zie verhoorverslag CGVS p.8) gedurende één etmaal te zijn opgesloten (zie verhoorverslag CGVS p.15). Uit bronnen van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Tweede Vrijheidsmars plaatsvond op 15 maart 2000 (zie SWB 17 maart 2000).

Tenslotte verklaart betrokkene voor de DVZ dat hij zelf contact opnam met zijn informatiebronnen, nadat hij geweigerd had de KGB-agent te helpen, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag CGVS p.23) aangeeft dat hijzelf geen contacten had, maar dat Sergei invloedrijke mensen kende en zijn bronnen raadpleegde.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag neergelegde documenten (lidkaart Belarussische Sociaal-Democratische Partij en betrokkenes rijbewijs) zijn niet van die aard dat zij in staat zouden zijn voorgaande conclusie te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 maart 2001.

(...);

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van art. 1.A.2) van het Internationaal Verdrag van 28.07.51 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953

Overeenkomstig voornoemd artikel wordt als vluchteling beschouwd, elke persoon die :

‘Uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die bescherming van dat land niet kan of, uit bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.’

Het feitenrelaas en de voorgelegde stukken tonen aan dat verzoeker omwille van zijn politieke overtuiging stelselmatig en op alle mogelijke manieren in zijn land werd geterroriseerd, met goedvinden van de plaatselijke autoriteiten en de interne veiligheidsdiensten, waardoor hij zijn land diende te ontvluchten.

Verzoeker wordt in Belarus beschouwd als een politieke vijand van de aan de macht zijnde autoriteiten en wordt zowel door de politie als door de KGB belaagd, waardoor het hem onmogelijk is in Belarus een menswaardig leven te leiden.

Verzoeker kan de bescherming van Belarus allerminst inroepen en kan onmogelijk naar zijn land terugkeren.

In de gegeven omstandigheden dient verzoeker beschouwd te worden als politiek vluchteling in de zin van de Conventie van Genève.
De aanvraag van verzoeker is geenszins bedrieglijk.
Het middel is gegrond.”;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van art. 52 § 1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.80
Waar werd hoger werd aangetoond dat de aanvraag van verzoeker niet leugenachtig noch bedrieglijk is, is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door art. 52 § 1 van de Vreemdelingenwet.
Geen van de in kwestieus wetsartikel opgesomde onontvankelijkheidsvoorwaarden is in casu van toepassing.
Het middel is gegrond.”;

2.1.2. Overwegende dat, beide middelen samen genomen, de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het eerste middel niet ontvankelijk is;

2.1.3. Overwegende dat, wat het tweede middel betreft, het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de bestreden beslissing op grond van de hiervoor aangehaalde beweegredenen besluit tot het bedrieglijk karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag; dat de verzoekende partij in haar in het eerste middel uiteengezette kritiek op deze motieven niet verder komt dan de blote beweringen dat “het feitenrelaas en de voorgelegde stukken (aan)tonen (...) dat verzoeker omwille van zijn politieke overtuiging (...) in zijn land werd geterroriseerd (...), (dat) verzoeker (...) in Belarus (wordt) beschouwd als een politieke vijand van de aan de macht zijnde autoriteiten (...),

(dat) verzoeker (...) de bescherming van Belarus allerminst (kan) invoeren en (...) onmogelijk naar zijn land (kan) terugkeren”; dat deze niet door enig begin van bewijs ondersteunde beweringen, de Raad er niet toe kunnen brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door op grond van de in de beslissing aangehaalde beweegredenen te oordelen dat de asielaanvraag van verzoekende partij bedrieglijk is; dat het eerste en tweede middel niet gegrond zijn;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht

Het Commissariaat-Generaal motiveert haar beslissing tot weigering van verblijf op grond dat verzoeker niet kon antwoorden op enkele kennisvragen.

Het dient gezegd dat de door het Commissariaat-Generaal gestelde vragen uiterst gedetailleerd waren.

Het is menselijk dat men zich niet elke datum of naam kan herinneren of dat men zich terzake vergist.

Het feit dat verzoeker enkele gedetailleerde kennisvragen niet kon beantwoorden bewijst niet dat verzoeker niet politiek actief zou zijn.

Verder weerhoudt het Commissariaat-Generaal welgeteld twee beweerdelijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal.

De vermeende tegenstrijdigheden betreffen enerzijds de tijdspanne gedurende dewelke verzoeker werd in hechtenis genomen na de Tweede Vrijheidsmars in Belarus in maart 2000 (3 dagen/één etmaal) en anderzijds de vraag of verzoeker rechtstreeks dan wel via een tussenpersoon informatiebronnen heeft geraadpleegd, nadat hij geweigerd had om een KGBagent te helpen.

Het is opmerkelijk dat het Commissariaat-Generaal aandacht besteedt aan dergelijke details zonder de fundamentele overeenkomsten tussen de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal voor ogen te houden.

Uit geen enkel element blijkt dat verzoeker het Commissariaat-Generaal zou hebben willen misleiden en zijn aanvraag daarom bedrieglijk zou zijn.

In het licht van bovenstaande overwegingen is er geen voldoende motivatie om het verzoek tot toekenning van het statuut van politiek vluchteling te weigeren en onontvankelijk te verklaren.

Het middel is gegrond.”;

2.2.2. Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de bestreden beslissing het bedrieglijk karakter van de door de verzoekende partij gedane asielverklaring motiveert doordat “dient te worden vastgesteld dat betrokkene noch zijn algemeen politiek engagement, noch zijn lidmaatschap van de Belarussische Sociaal-Democratische Partij aannemelijk kan maken”, waardoor “er

geen geloof meer (kan) worden gehecht aan betrokkene politieke activiteiten in Belarus en, bijgevolg, evenmin aan de gevolgen die deze activiteiten met zich zouden hebben meegebracht” en dat “betrokkene beweringen over zijn problemen in Belarus (...) verder (worden) ondergraven door enkele tegenstrijdigheden tussen betrokkene opeenvolgende verklaringen”; dat, zoals uit de hiervoor aangehaalde bestreden beslissing blijkt, de bestreden beslissing deze vaststellingen op uitvoerige wijze stoffeert;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting de vastgestelde hiaten in de kennis van de verzoekende partij en de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet betwist; dat de door de verzoekende partij opgesomde vergoelijkingsaanvragen niet van die aard zijn te doen besluiten dat de commissaris-generaal de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door op grond van de in de beslissing aangebrachte beweegredenen te oordelen dat de asielaanvraag van verzoekende partij bedrieglijk is; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
achtentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

W. GEURTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.